

СТОЯН
НИКОЛОВ

УКРИТОТО
И ПРЕМЪЛЧАНОТО
В БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

ПЪРВА ЧАСТ

СПАСЕНАТА
ИСТОРИЯ

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение.....	7
Потопът	13
Преоткритият Шумер	17
Варварите пеласги и варварите траки.....	21
Персийското нашествие в Тракия.....	33
Александър Велики и Филип II опитват да подчинят роднините си	37
Римското настъпление на Балканския полуостров.....	41
Завръщането на прогонените	49
Краят на Рим и началото на Византия.....	59
Древната култура и религията на траките.....	65
Първите християни в Европа.....	89
Гети, готи, склавини.....	93
Кои са така наречените прабългари?	131
Нов прочит на „Именник на българските князе“	149
Вътрешни борби и опити на Византия да унищожи българската държава през VIII в.	169
Покръстване, препокръстване, или и двете	187
Заклучение	203
Приложения	209
Кратък вандалски речник	211

Въведение

Тази книга е опит да се погледне назад във времето на основата на натрупаните нови факти и анализи за произхода на българите. Всички български историци, като се започне от Освобождението досега, са се опитвали да извеждат началото на нашата история в условията на определена зависимост или на директна подчиненост от интересите на една или повече велики сили. Техните изследвания са изградени по логиката на насложени се предубеждения, господстващи тези и теории, чиято цел е била да се вплете националният ни интерес в регионалните, европейските и световните комбинации на хегемоните в дадения исторически период.

За наше голямо съжаление и съвременната историография продължава да следва тази лоша традиция. Ето защо историческата ни наука не дава верен отговор на въпроса за произхода на българите, поради което и националната идеология и цели не могат да бъдат формулирани. По тези причини нямаме и стратегическа визия за развитие.

Историчите ни в огромната си част вегетират върху теорията за славяно-прабългарския синтез на нашата народност и в продължение на десетилетия защитават тези, които са градени от чужди на българските интереси историци (К. Иречек, В. Златарски и др.). Аз разбирам, че „тежко натовареният камион трудно взема завоите“ (проф. Димитър Михалчев), но за мен остро стои въпросът: защо тези хора, които се издържат от народните данъци, не се чувстват отговорни за неговото настоящо положение?

Четейки техните книги и наблюдавайки ги в телевизионни предавания и интервюта, стигнах до убеждението, че те не

могат (или не искат) да се издигнат до нивото на изискванията на собствения си народ, който за пореден път е изправен пред съдбовно изпитание. Археологическите изследвания, правени на територията на България, „не откриват поне едно типично славянско селище по нашите земи“. Според Н. Щерева (сп. „Археология“, кн. 4 от 1989 г.) „проучванията на раннославянската култура са сведени до нула“. Но как да се изкопае нещо, което на практика го няма?

Нека да се опитаме да си отговорим как готите и славяните са дошли от север и са успели да обезлюдят обширните земи на Балканския полуостров, нещо, което ще видим по-нататък, не са успели да направят нито Потопът, нито Дарий I, нито Александър Велики, нито римляните?

Как е протекъл този процес, и то по времето на разцвета на Източната римска империя (наречена по-късно Византия)?

Според нашите „тълкуватели“ илиза, че Юстиниан I Велики оставя на произвола на съдбата най-близките до столицата си области и се втурва да подчинява Картаген, Сицилия, Корсика.

Всички разкопки, правени в България, ни дават факти за селища, възникнали в енеолита и развивали се през годините до образуването на българската държава през 680 г. и след това.

На твърде много въпроси няма задоволителен отговор:

- Защо археологическите данни и проучвания показват, че няма особени различия (расови и генетични) между хората, живели по тези места, и българите, дошли с княз Исперих? Защо гените на хората, населяващи България, в минимална стойност (под 10–12%) съвпадат с тези на т.нар. славяни на север?
- Защо през IV в. св. Йероним в своята карта, създадена на основата на по-стара, изработена от Евсевий (270–338), записва Римската провинция Мезия и като България („Mesia hes et Bulgaria“)?
- Друга неразбираема мистерия за съвременните ни автори е навлизането на готите в земите на юг от Дунав през III в. Голяма част от тях продължават да определят готите като старо германско племе, а други имат наглостта със повод и без повод в телевизионни седенки да говорят откровени лъжи без капка колебание.

Проф. Ганчо Ценов и проф. Асен Чилингиров, хабилитирани в германски университети, доказаха на самите германци, че т.нар. готи всъщност са потомците на тракийското племе гети. Нашите чуждопоклоници говорят и преподават противоположното на бъдещите ни истории. За тях, уви, не е трудно да се отрекат от родното и да превъзнасят чуждото.

Прецизните изследвания на германски археолози в кастел Ятрус например в продължение на много години не показаха присъствието на следи от етнически германци в миналото по тези земи. Същото е положението и при други разкопки (напр. Никополис ад Иструм, епископския град на духовния учител на готите (гети) Урфила).

През IV в. Урфила (а не Вулфила, както продължават да твърдят някои, опитвайки се да „понемчат“ името му) превежда Библията на езика на готите, сиреч гетите. Той е съзателят на гетската азбука на глаголица. Неговият ученик Филосторг (Доростолски епископ) го назовава Урфила, а не Вулфила.

Опитвах се дълго време да разбера как е възможно при такова сериозно натрупване на исторически факти (по-късно ще ги изложа и по-конкретно) „нашите“ автори, заставайки зад булото на „строгите научни истини и традиции“, продължават да не искат да преоценят досегашните си теории. Не можех да проумея как всички съседни народи си присвояват това, което е част от нашата стара история (вкл. германци и руснаци), а ние мълчим или се съгласяваме куртоазно с тях.

Нещо повече, под напора на историческите истини те вече се отказват от доста свои тези, а някои в България още продължават да им „угодничат“ и не променят нищо от грешните си постановки. Айнщайн беше казал навремето, че е по-лесно да се разбие атомът, отколкото предразсъдъците на хората.

Уважаеми читателю, в следващите страници ще се убедим, че старата история, особено тази на българите, е гигантска манипулация, изпълнена с правдоподобни лъжи и погрешни теории. Не ни остава нищо друго освен да направим заедно с вас нов „Коперникански преврат“ (Кант) в разбирането на българската история.

Тук въпросът е да се опитаме да възстановим голямата част от укритата, унищожена и изгубена история на нашите предци, живели по тези земи и завещали ни своите гени.

През 1872 г. в книгата си „Произходът на маджарите – с въведение относно миграциите на келтите и днешните европейски народи“ – „забравеният“ на западавстрийски учен Вилхелм Обермюлер заключава:

Ония народи, които след края на т.нар. Велико преселение на народите биват наричани „славяни“, са всъщност нищо друго освен останките от народите, населявали преди това съответните земи и назовавани от гърци и римляни в дълги списъци: траки, гети, мизи, даки, агатирси и т.н... Въпреки това, *тия изворни документи се пренебрегват от нашите германисти и слависти* [акцентът е на автора В. О.], или те биват осмивани просто защото *не се вмъкват*¹ в рамките на пангерманистиката и на панславистката тенденциозна история. Но и за това тия историци са принудени, заедно с потока на „Великото преселение на народите“ да „изтрият“ (да се представят за „изчезнали“) почти всички стари народи на земята и след тях да направят така, че да се „появят“ съвсем нови, да им се търсят прародини и, разбира се, след като са вложили мъчителна работа без смисъл, не стигат до никакви резултати.

(От книгата на Юлия Хаджи Димитрова „Готи, сиреч гети“)

Официалната ни история все още се управлява от хабилитирани лица, работили дълги години в калъпа на панславизма, служили упорито на съветския исторически материализъм.

Бърнард Шоу навремето бе казал, че „тясната специализация в широкия смисъл на думата води до широка идиотизация в тесния смисъл на думата“.

Назряло е времето да се даде нова оценка на праминалото ни! Българите повече от всякога имат жизненоважна нужда от това сега, а не след 10–20 години.

Безидейната нищета на съвременната ни „историческа наука“ ме амбицира да се опитам да разкажа на народа си по нов начин неговата горда и велика история.

¹ Всички акценти, за които не е упоменато нищо изрично, са на автора, включително и в приложените цитати, както и поясненията към цитатите. – Б.изд.

Достойни българи като проф. Ганчо Ценов (Германия), проф. Асен Чилингиоров (Германия), доц. Добрин Денев, проф. Георги Сотиров (Канада), Юлия Хаджи Димитрова (Швейцария), Павел Серафимов, Петър Георгиев и др. написаха славни страници и се опитаха да дадат един нов прочит на историческото ни минало. Техните изследвания са основата, от която се родиха част от изводите и заключенията, направени в тази книга. Бихте се запитали защо повечето са вече чужди граждани, но със силно българско самосъзнание? Може би защото в чужбина хората в много по-голяма степен разбират величието на собствения си народ. Или може би по ред причини в Родината си не са могли да реализират убежденията си и да споделят без последствия истините, до които са достигнали с упорития си труд?

Реших, че ще пиша не само за славните дела в историята на нашата България, но и за паденията и нелицеприятните черти в националния ни характер. Само чрез *истината* ще бъдем духовно и политически освободени да спасим Отечеството си така, както много пъти са го правили нашите деди.

Ще се опитам по един нов начин да обобщя и извадя на бял свят съзнателно укривани и премълчавани исторически факти и автори, които впоследствие изцяло промениха възгледа ми за историята на нашия народ.

Самият аз съм завършил философия в Софийския университет „Св. Климент Охридски“, но винаги историческите книги и националната ни съдба са били важни за мен и в познавателен, и в чисто човешки план.

Сега нека заедно с теб, драги читателю, се впуснем в един друг прочит на това, което е формирало българската народност, а по-късно и българската нация.